

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 5Csp/42/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8521200746
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Mišenková
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2022:8521200746.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa sudkyňou JUDr. Emíliou Mišenkovou v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, pr. zast.: JUDr. Ján Šoltés, advokát, Mýtna 48, Bratislava proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX A. XXX, občan SR, pr. zast.: JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, v konaní o zaplatenie 2.582,53 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

Súd **z a s t a v u j e** konanie v časti o zaplatenie sumy 430,97 eur.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi sumu 362,79 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % zo sumy 362,79 eur odo dňa 29.6.2021 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu **z a m i e t a**.

IV. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 44,16 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí.

o d ô v o d n e n i e :

Právny predchodca žalobcu sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 25.5.2021 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2.582,53 eur s príslušenstvom z titulu porušenia zmluvných podmienok Zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca a žalovaný uzatvorili spolu dňa 17.6.2016 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému pôžičku vo výške 4.000,- eur. Podľa zmluvy o pôžičke mal žalovaný splácať pôžičku v pravidelných 60 mesačných splátkach v sume 111,48 eur, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 6.688,80 eur. Ku dňu podania žaloby žalovaný z vyššie uvedenej sumy uhradil sumu 3.278,85 eur. Vzhľadom na to, že žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku, žalobca ho listom zo dňa 26.8.2018, označeným ako Predžalobná upomienka, vyzval k úhrade dlžných splátok, na čo mu poskytol dodatočnú lehotu na plnenie viac než 30 dní. Žalovaný ani v dodatočne poskytnutej lehote dlžné splátky neuhradil. Žalobca využil oprávnenie v zmysle § 565 OZ a dňa 19.10.2018 úver zosplatnil, o čom bol žalovaný informovaný listom zo dňa 2.11.2018.

Žalovanému bola žaloba spolu s prílohami a s výzvou na vyjadrenie sa k žalobe doručená dňa 28.6.2021.

Na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok nadobudla dňa 15.12.2021 pohľadávku žalovaného spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. Súd uznesením č.k. 5Csp/42/2021-126 zo dňa 10.6.2022 pripustil, aby namiesto žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s., skrátený názov VÚB, a.s. do konania vstúpila spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o..

Právny zástupca žalobcu doručil súdu dňa 19.5.2022 podanie, v ktorom uviedol, že žalovaný od podania žaloby vykonal úhrady v sume 194,98 eur, preto s poukazom na uvedené berie žalobu v časti o zaplatenie sumy 194,98 eur s prislúchajúcim úrokom z omeškania späť a navrhuje konanie v tejto časti zastaviť. Žalobu tiež berie späť v časti o zaplatenie uplatnenej náhrady nákladov v sume 72,61 eur, navrhuje súdu konanie v tejto časti zastaviť. K splneniu podmienok v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách uviedol, že za účelom preukázania ich aktívnej legitímácie predložil súdu výzvu ich právneho predchodcu zo dňa 26.8.2018, ktorou preukazujú splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Jeho právny predchodca predložil výzvu zo dňa 26.8.2018, ktorou vyzval žalovaného na zaplatenie omeškaných splatných úverových splátok zasielal formou doporučenej poštovej zásielky, čo preukazuje predloženou doručenkou. Žalovaný predmetnú výzvu prevzal dňa 30.8.2018. Nakoľko žalovaný napriek písomnej výzve svoj dlh nezaplatil a dostal sa do omeškania so zaplatením dlhu viac ako 90 dní, boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zák. o bankách. K postúpeniu pohľadávky, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporu, došlo riadne a platne, čím je daná aktívna legitímácia žalobcu v tomto spore. Navyiac žalovaný bol vyzvaný na zaplatenie dlžnej sumy aj v oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru listom zo dňa 2.11.2018. Žalobca, poukazujúc na judikatúru súdov Slovenskej republiky (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22.12.2021 pod sp. zn. 17CoCsp/18/2021, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 22.2.2022 pod sp. zn. 11CoCsp/35/2021, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.4.2021, č.k. 6CoCsp/37/2020-151) trval na tom, že je v konaní vecne legitimovaným subjektom.

Žalovaný podal dňa 12.7.2022, prostredníctvom právneho zástupcu, vyjadrenie k žalobe, v ktorom uviedol, že neuznáva žalobcom uplatnený návrh v celom rozsahu. Namietal, že žalobca v podanom žalobnom návrhu neuviedol, akým spôsobom bola overená bonita klienta, a v tom smere poukázala na ustanovenia § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Ďalej uviedol, že podľa názoru žalovaného zo strany žalobcu neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalobca nepredložil doručenkou k oznámeniu o vyhlásení okamžitej splatnosti. Keďže žalobca nepredložil listinný dôkaz o tom, že sa oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dostalo do sféry dispozície žalovaného, žalobca nepreukázal, že žalovaný mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej a preto neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. V danom prípade žalobca nepreukázal ani splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Po zániku obchodnej spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. sa dňa 1.1.2018 stala právnym nástupcom Všeobecná úverová banka a.s. keďže v danom prípade postupovala pohľadávku VÚB, a.s. v postavení bankového subjektu, na ktorý sa vzťahuje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, bolo jej povinnosťou vypracovať výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže tak neurobila, neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa názoru žalovaného splnenie resp. nesplnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nebankového subjektu v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať so splnením resp. nesplnením banky postupovať v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalovaný v rámci prostriedkov procesnej obrany uvádza, že za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno považovať predžalobnú upomienku a tiež ani oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby súd zamietol žalobný návrh v celom rozsahu ako nedôvodný a priznal mu náhradu trov konania.

Žalobca v replike zo dňa 10.8.2022 k námietke, týkajúcej sa overovania bonity žalovaného, poukázal na tú skutočnosť, že občiansky preukaz žalovaného nebol žiadnym spôsobom odcudzený, bol predložený pri podpise úverovej zmluvy a klient spíňal štandardné riskové podmienky. Žalovaný z titulu zamestnanca preukázal výšku jeho mesačného príjmu, čo zdokladoval výplatnými páskami za obdobie pred poskytnutím úveru. Taktiež predložil doklad o práve disponovať s účtom, ktorý uviedol ako účet na zaslanie finančných prostriedkov z čerpaného úveru. Zmluvne stanovená výška mesačnej splátky

sa tak s poukazom na žalovaným uvádzané hodnoty javí ako primeraná. Žalovaný spočiatku riadne hradil predpísané splátky, pričom žalobca nemá dosah na okolnosti, ktoré po podpise zmluvy znemožnili žalovanému riadne splácať poskytnutý úver a o týchto ani nemohol mať vedomosť. Žalobca taktiež poukázal na skutočnosť, že žalovaný žiadnym spôsobom neinformoval jeho právneho predchodcu o zmene finančných pomerov, ktoré by mu znemožnili riadne splácanie poskytnutého úveru. Rovnako zo strany žalovaného nebola prednesená žiadosť o prípadné zníženie mesačnej splátky, ktorú by jeho právny predchodca posúdil a so žalovaným dohodol nové podmienky splácania. Žalobca tiež spomenul, že veriteľ si vyžiadal od žalovaného za účelom overenia jeho bonity súhlas s použitím jeho osobných údajov za účelom preverenia jeho úverovej histórie v Nebankovom registri klientskych informácií ako aj s cieľom preverenia existencie jeho pracovného pomeru v Sociálnej poisťovni. Žalobca má za to, že zdroj príjmu a schopnosti splácať predmetný úver boli preukázateľne preverené, a teda nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinnosti skúmania bonity žalovaného sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru podľa § 7 zák. č. 129/2010 Z.z. Čo sa týka námietky ohľadne aktívnej legitimácie žalobcu, v tomto sa pridržiava jeho argumentácie zo dňa 19.5.2022.

Žalovaný v duplike zo dňa 8.9.2022 konštatoval, že spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, avšak táto povinnosť neznamená, že spotrebiteľ sa musí o odbornú starostlivosť starať, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Veriteľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 ZoSÚ, t.j. „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Veriteľ vyššie uvedeným spôsobom nepostupoval, čím hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti stanovené v § 7 ods. 1 ZoSÚ. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ sa úver považuje v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov a zároveň veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Žalovaný poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/2/2019-106 zo dňa 27.11.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/171/2016 zo dňa 27.10.2026. Žalovaný vo vyjadrení ďalej zotrváva na tvrdení, že zmluva obsahuje nesprávne uvedenie RPMN, celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a neobsahuje všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, namieta dojednanú výšku úrokov, nakoľko má za to, že ročná úroková sadzba vo výške 24,90 % je v rozpore s dobrými mravmi, čo má za následok absenciu údajov o úrokovej sadzbe a preto je zmluva bezúročná a bez poplatkov. Napokon tvrdí, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, keďže žalobca nevyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru do zročnosti najbližšej nasledujúcej splátky, a preto žalobca nemá nárok na splátky, ktorých zročnosť nastane po vyhlásení rozhodnutia vo veci samej. Navrhol, aby súd žalobný návrh zamietol a priznal mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Súd nariadil pojednávanie na deň 15.11.2022. Na pojednávanie sa nedostavila žiadna zo sporových strán. Právny zástupca žalovaného podaním zo dňa 7.11.2022 ospravedlnil neúčast' žalovaného a jeho právneho zástupcu na pojednávaní s tým, že obaja súhlasia s tým, aby súd prejednal spor bez ich prítomnosti. Právny zástupca žalobcu podaním zo dňa 10.11.2022 ospravedlnil svoju a žalobcovi neúčast' na pojednávaní z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti a nenavyšovania trov konania v súlade so zásadou hospodárnosti konania. Zároveň oznámil súdu, že žalovaný od podania žaloby vykonal úhrady v sume 163,38 eur a preto z dôvodu čiastkovej platby berie žalobu v časti o zaplatenie sumy 163,38 eur s prislúchajúcim úrokom z omeškania späť a navrhol v tejto časti konanie zastaviť.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov založených v spisovom materiáli a zistil tento skutkový stav:

Právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným dňa 17.6.2016 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru vo výške 4.000,- eur, celkový počet splátok mal byť 60, s dátumom prvej splátky 20.7.2016 a poslednej 20.6.2021. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy deklaroval priemerný mesačný príjem 540,- eur, mesačné finančné výdavky (splátky úverov, hypoték, lízingov) v sume 200,- eur, iné mesačné výdavky predstavovali 15,- eur, bol ženatý, bez vyživovacej povinnosti, jeho zamestnávateľom bol: Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s. Výška mesačnej splátky bola dohodnutá v sume 111,48 eur, úroková sadzba predstavovala 24,90 %, ročná percentuálna miera nákladov 24,90 %, celkové náklady spotrebiteľa predstavovali sumu 2.688,80 eur a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť sumu 6.688,80 eur. Čerpanie úveru prebehlo jednorazovo dňa 17.6.2016. Žalovaný neuhrádzal jednotlivé splátky riadne a v dohodnutých lehotách, preto právny predchodca žalobcu listom zo dňa 26.8.2018 označeným ako „Predžalobná upomienka“ oznámil žalovanému, že k uvedenému dňu eviduje na predmetnej zmluve nedoplatok na splátkach v celkovej výške 334,44 eur a zároveň upozornil žalovaného, že ak do 5.10.2018 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 06/2018, bude veriteľ oprávnený úver zosplatiť. Listom zo dňa 2.11.2018 žalobca oznámil žalovanému, že vzhľadom na to, že neuhradil dlžné splátky v lehote stanovenej v Predžalobnej upomienke riadne a včas, jeho dlh z úverovej zmluvy č. 186182094 sa stal splatným v celom rozsahu naraz a vyzval žalovaného na jeho úhradu. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 21.12.2021 žalobca oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky ku dňu 15.12.2021. Uvedené oznámenie pôvodný žalobca odoslal žalovanému dňa 21.12.2021.

V priebehu konania žalobca vzal žalobu čiastočne späť a to podaním doručeným súdu dňa 19.5.2022 v časti o zaplatenie 194,98 eur z dôvodu, že žalovaný po podaní žaloby zaplatil časť svojho dlhu a v časti o zaplatenie uplatnenej náhrady nákladov v sume 72,61 eur a podaním zo dňa 10.11.2022 v časti o zaplatenie 163,38 eur z dôvodu, že žalovaný vykonal od podania žaloby ďalšie úhrady.

Zistený skutkový stav súd podriadil pod tieto zákonné ustanovenia:

Podľa § 144 CSP žalobca môže vziať žalobu späť.

Podľa § 145 ods. 2 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka sa zmluvou o úvere zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 2 písm. a), b) a d) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpísania zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie

spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania,

veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpísania zmluvy, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Podľa § 7 ods. 15 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpísania zmluvy, veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery

- a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a
- b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

Podľa § 7 ods. 16 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpísania zmluvy, vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ

- a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5,
- b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú

zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Podľa § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

Podľa § 1 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Nariadenie“),, odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve.

Podľa § 1 ods. 4 nariadenia, na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy.

Podľa § 21 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je povinný predkladať Ministerstvu financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) a Národnej banke Slovenska údaje o novoposkytnutých a poskytnutých spotrebiteľských úveroch. Ministerstvo alebo ním určená osoba zverejňuje na webovom sídle ministerstva informácie z údajov podľa odseku 1. Národná banka Slovenska na svojom webovom sídle zabezpečí komunikačné prepojenie umožňujúce sprístupnenie informácií zverejnených podľa predchádzajúcej vety.

Podľa § 1a ods. 1 Nariadenia, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.

Podľa § 517 ods. 1 veta prvá OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinného od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Súd dospel k právnomu záveru:

V prvom rade je potrebné uviesť, že vzhľadom na čiastočné späťvzatia žaloby žalobcom v časti o zaplatenie sumy 430,97 eur (podaním zo dňa 19.5.2022 v časti o zaplatenie súm 194,98 eur a 72,61 eur a podaním zo dňa 10.11.2022 v časti o zaplatenie sumy 163,38 eur), súd v súlade s hore citovanými zákonnými ustanoveniami § 144, § 145 ods. 1, 2 konanie v tejto časti zastavil. Súd pritom nezisťoval súhlas, resp. nesúhlas žalovaného, keďže v zmysle § 146 ods. 1 CSP, by súd na prípadný nesúhlas žalovaného neprihliadal.

V prejednávanej veci nie je pochyb, že vzťah založený na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 17.6.2016 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským a teda, že uvedená zmluva spĺňa predpoklady pre jej zadefinovanie ako spotrebiteľskej zmluvy a to jednak v zmysle zákonných definícií jednak § 53 ods. 1 a násl. Občianskeho zákonníka a jednak aj v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, platného a účinného v čase dojednania predmetnej zmluvy (ďalej len ako „zák. č. 129/2010 Z.z.“).

V prejednávanej veci sa súd v prvom rade zaoberal otázkou vecnej legitímácie strán sporu. Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného mal súd za preukázanú, nakoľko ide o dlžníka zo zmluvného vzťahu, plnenie z ktorého je predmetom konania a túto žalobca preukázal predložením zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Pri skúmaní aktívnej vecnej legitímácie súd zistil, že pôvodný žalobca (VÚB, a.s.) podal žalobu ako právny nástupca spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., z titulu zlúčenia uvedenej spoločnosti s VÚB, a.s. Žalovaný vzniesol námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie VÚB a.s., nakoľko mal za to, že neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd vyhodnotil uvedenú námietku žalovaného ako nedôvodnú s poukazom na ďalej uvedené dôvody. V predmetnej veci je nesporné, že pohľadávka voči žalovanému v predmetnej veci vznikla pôvodne nebankovej spoločnosti – obchodnej spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., ktorá žalovanému poskytla predmetný úver. Spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. zanikla tým, že na základe notárskej zápisnice N 3283/2017 Nz 54215/2017 NCRIs 55029/2017 zo dňa 11.12.2017, spísanej pred notárkou JUDr. Ľubicou Floriánovou so sídlom Notárskeho úradu v Bratislave, na Hodžovom námestí č. 3, došlo dňom 01.01.2018 k jej zániku, a to jej rozdelením a následným zlúčením s nástupníckymi spoločnosťami C. D. E., F.; skrátený názov: VÚB, a. s. so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155 a VÚB Leasing, a. s. so sídlom Mlynské nivy 1, 820 05 Bratislava, IČO: 31 318 045. Keďže pôvodný veriteľ, ktorý poskytol úver žalovanému bol nebankovým subjektom - Consumer Finance Holding, a.s., nejednalo sa teda o úver poskytnutý bankou, nemožno na otázku postúpenia takejto pohľadávky nástupníckej spoločnosti pôvodného veriteľa – VÚB, a.s. vzťahovať ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách možno aplikovať len na pohľadávku, ktorá vznikne banke, resp. pobočke zahraničnej banke. Námietka žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie pôvodného VÚB, a.s. na podanie žaloby v danom prípade preto nie je dôvodná.

Následne sa súd zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie terajšieho žalobcu – Intrum Slovakia, s.r.o. v tomto konaní.

Jednou z podmienok na postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru upravenej v § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. je, že postupovaná pohľadávka je splatná v celom rozsahu, teda že je buď po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, t.j. nastala splatnosť už aj poslednej splátky, alebo ide o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, t.j. pri ktorej bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru. Keďže v zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 17.6.2016 bol dátum konečnej splatnosti pôžičky stanovený na deň 20.6.2021 a k postúpeniu pohľadávky došlo ku dňu 15.12.2021, možno tak bezpochyby konštatovať, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, nakoľko boli splnené podmienky obsiahnuté v § 17 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z., keď v predmetnej veci ide o postúpenie pohľadávky z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa zákona č. 129/2010 Z. z. na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a) citovaného zákona a predmetom postúpenia bola pohľadávka, ktorá bola v čase jej postúpenia (ku dňu 15.12.2021) už po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru.

Súd pri posudzovaní platnosti postúpenia pohľadávky skúmal aj splnenie zákonných podmienok v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8. zákona o bankách. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia môže banka postúpiť pohľadávku tretej osobe, ak je dlžník v omeškaní s plnením aspoň časti peňažného záväzku viac ako 90 dní a písomná výzva banky pred postúpením pohľadávky. Z listinných dôkazov predložených žalobcom (história platieb, Predžalobná upomienka, Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti) súd nemal pochybnosti o tom, že pred postúpením pohľadávky žalovaný bol v omeškaní s plnením svojho záväzku viac ako 90 dní. Rovnako mal preukázané aj to, že pôvodný žalobca pred postúpením pohľadávky vyzýval žalovaného na úhradu dlžných splátok. Žalobca predložil v konaní písomnú výzvu označenú ako „Predžalobná upomienka“ zo dňa 26.8.2018, ktorou vyzýval žalovaného na úhradu dlžných splátok, a ktorá bola žalovanému doručená dňa 30.8.2018. Uvedená výzva z pohľadu súdu postačuje na preukázanie splnenia podmienky písomnej výzvy pred postúpením pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách.

S poukazom na uvedené má súd aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v predmetnom konaní za preukázanú.

Následne súd jednak ex offo, a jednak aj na základe námietok žalovaného, pristúpil k preskúmaniu predmetnej zmluvy. Dospel pritom k záveru, že zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti, ktoré požaduje § 9 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Náležitosti, ktorých hodnoty závisia od jednotlivých parametrov poskytovaného úveru ako sú celková čiastka, odplata poskytovaného úveru, najvyššia prípustná výška odplaty a RPMN poskytnutého úveru, sú v zmluve uvádzané v správnej výške. V predmetnej zmluve bola dohodnutá odplata vo výške 24,90 %. Žalovaný namietal jej výšku a tvrdil, že je v rozpore s dobrými mravmi. Súd nezahliadol dôvodnosť ani tejto námietky žalovaného, nakoľko výška odplaty bola dohodnutá v súlade s ustanovením § 53 ods. 7 Občianskeho zákonníka. K tomuto súd uvádza, že v čase uzatvorenia zmluvy bola najvyššia prípustná výška odplaty upravená § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 1 a § 1a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Podľa § 1 ods. 4 nariadenia vlády, na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Priemerná RPMN úverov poskytnutých bankami a pobočkami zahraničných bánk naposledy zverejnená podľa § 21 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z.z. pri novoposkytnutých úveroch, pri zmluvnej splatnosti nad 1 do 5 rokov vrátane, predstavovala 12,46 %. Najvyššia prípustná výška odplaty tak bola možná vo výške 24,92 % (2 x 12,46 %) a bola platná pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené od 16. mája 2016 do 15. augusta 2016 (viď oznámenie zverejnené dňa 27.4.2016 na stránke Ministerstva financií SR:G.) S poukazom na uvedené je potrebné konštatovať, že ak si žalobca so žalovaným dohodol výšku úrokovej výšky odplaty 24,90 %, uvedená

hodnota nepresiahla zákonom prípustnú výšku odplaty a preto nemožno konštatovať, že úroky boli dojednané v rozpore so zákonom, alebo v rozpore s dobrými mravmi.

Keďže ide o spotrebiteľský právny vzťah, pri ktorom má byť zabezpečená ochrana slabšej strany, t.j. spotrebiteľa v súdnom konaní súd sa zaoberal aj tým, či veriteľ postupoval s riadnou odbornou starostlivosťou pri poskytovaní tohto spotrebiteľského úveru žalovanému a teda či riadne zisťoval a preveroval jeho bonitu. Súd v zmysle záverov rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci Océano Grupo Editorial SA (spojené prípady C-240/98 až C-244/98) je povinný preskúmať ex officio opodstatnenosť uplatneného nároku aj z hľadiska jeho súladu s ustanoveniami o ochrane spotrebiteľa.

Súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C- 377/14, ktorý rozhodol, že v spotrebiteľských zmluvách sú súdy povinné ex offa skúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok. Okrem uvedenej povinnosti je potrebné z judikatúry Súdneho dvora EÚ vyvodit' okrem iného aj povinnosť súdov skúmať pri spotrebiteľských zmluvách bonitu spotrebiteľa (C - 679/18) a v prípade zistených nedostatkov na tieto pri rozhodovaní prihliadať. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-679/18 vyplýva: „Články 8 a 23 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48 ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102 EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offa existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzatvorením zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodit' dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú vykladať ďalej v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinností veriteľa posúdiť pred uzatvorením zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojennej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.“

Cieľom § 7, ako aj § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch je, že veriteľ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky ako aj skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzatvorením zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať (napríklad predpokladaný príjem a pod.). Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa pritom vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúca. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napríklad možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a podobne. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme najmä ním aj preukázaných, tak aj z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zisťiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov domáci rozpočet, a to tak stranu príjmov, ako aj stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver, preskúmať jeho konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo

inej činnosti, náklady na bývanie, dopravu, domácnosť, vyživovaciú podobnosť a podobne. Analýza iba niektorých zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí č.k. 6Co/171/2016 k otázke skúmania bonity spotrebiteľa uviedol: „Podľa článku 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48 ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102 EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzatvorením zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné od spotrebiteľa, a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môže túto povinnosť zachovať.“

V prejednávanej veci je súd toho názoru, že veriteľ nepostupoval v súlade s § 7 ods. 1, ods. 2 a § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy s odbornou starostlivosťou, keď nepreveril dôsledným spôsobom príjmy a výdavky žalovaného ako dlžníka z úverového vzťahu. Žalobca okrem údajov v zmluve o spotrebiteľskom úvere nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by svedčili o tom, že pred uzavretím zmluvy so žalovaným skúmal jeho bonitu s odbornou starostlivosťou. Súd vychádza z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 17.6.2016 a z listín k nej pripojených, z ktorých vyplýva, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedený priemerný čistý mesačný príjem žalovaného vo výške 540,- eur. V zmluve je ďalej uvedené, že žalovaný má mesačné finančné výdavky – splátky úverov, hypoték, lízingov v sume 200,- eur a iné výdavky vo výške 15,- eur, čo činí 215,- eur. Za danej finančnej situácie žalobca poskytol úver žalovanému vo výške 4.000,- eur, pričom mesačné splátky boli stanovené v sume 111,48 eur. Ak súd zohľadní to, že spolu s novým úverom mal žalovaný splácať na úvery splátky spolu vo výške 311,48 eur (200 + 111,48 eur), tak na zabezpečenie základných životných potrieb žalovanému ostávalo cca 220,- eur (podľa výšky príjmu za ten ktorý mesiac), čo je len málo nad hranicou životného minima (v roku 2016 bol životné minimum na 1 dospelú osobu 198,09 eur). Ak pritom žalovaný mal ešte hradiť náklady na bývanie, tak podľa ich výšky mu ostala na živobytie iba malá suma, ak vôbec nejaká. Navyše podľa názoru súdu aj údaj uvedený v zmluve, vo vzťahu k iným mesačným výdavkom žalovaného, pokiaľ sú deklarované vo výške 15,- eur, sa javia ako nereálne, resp. ich hodnovernosť je minimálne pochybná, keďže je nepravdepodobné, že by celkové mesačné výdavky dospelého predstavovali len súhrnnú sumu 15,- eur, pokiaľ majú predstavovať sumár nákladov na zabezpečenie bývania (nájom, energie, voda a pod) a ďalších výdavkov (napr. na telefón, TV, koncesionárske poplatky, cestovné a pod.).

Pri preverovaní bonity nie je možné vychádzať len z tvrdení, či prehlásenia spotrebiteľa, ak tieto nie sú podopreté konkrétnymi podkladmi a nestačí mať preukázaný len príjem spotrebiteľa. Zákon o spotrebiteľských úveroch jasne a zreteľne stanovuje veriteľovi povinnosť preveriť údaje nielen o príjme, ale aj o výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa. V tomto prípade právny predchodca žalobcu nielenže žiadnym spôsobom nepreveril výdavky žalovaného, ale ani nepožadoval od žalovaného preukázanie výšky jeho výdavkov. Súd tiež poukazuje na to, žiadal od žalobcu preukázanie splnenia odbornej starostlivosti a predloženia listín, ktorými overoval bonitu žalovaného, avšak žalobca ani na výzvu súdu neozrejmil, z akých podkladov jeho právny predchodca pri poskytnutí úveru vychádzal. Žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca prihliadal na údaje z akejkoľvek príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský (napr. preverenie cez Sociálnu poisťovňu, register bankových úverov, preverenie exekúcií a podobne).

Z vyššie uvedených dôvodov sa súd nestotožnil s tvrdením žalobcu, že jeho právny predchodca s odbornou starostlivosťou posudzoval schopnosť žalovaného splácať úver. Podľa názoru súdu nemožno za konanie s odbornou starostlivosťou považovať prípad, ak si žalobca rozhodujúce skutočnosti o bonite žalovaného žiadnym spôsobom neoveril. Absencia zohľadnenia príjmov a výdavkov a ich vzájomné porovnanie neumožňuje objektívne posúdiť finančnú situáciu a solventnosť spotrebiteľa, vrátane jeho schopnosti splácať úver a plniť si svoje záväzky aj v budúcnosti. Povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť splácať spotrebiteľský úver zaťažuje veriteľa, nie spotrebiteľa.

Vychádzajúc z ustanovenia § 7 ods. 1, 2, 15 a 16 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy a s prihliadnutím na žalobcove vyjadrenia a predložené dôkazy súd nemal inú možnosť ako konštatovať nielen porušenie povinnosti právneho predchodcu žalobcu konať s odbornou starostlivosťou, ale aj hrubé porušenie povinnosti právneho predchodcu žalobcu posúdiť schopnosť žalovaného splácať úver bez riadne zistených a preukázaných informácií o príjmoch, výdavkoch, rodinnom stave žalovanej alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra, pričom nevykonanie čo i len jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti (bližšie pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.03.2020 sp. zn. 3Co/153/2019).

Hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch má v zmysle § 11 ods. 2 tohto zákona za následok to, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, teda žalobca má nárok iba na vrátenie nesplatenj istiny. Žalovaný z poskytnutého úverového rámca vyčerpал sumu 4.000,- eur a uhradil sumu 3.637,21 eur (do podania žaloby sumu 3.278,85 eur, po podaní sumy 194,98 eur a 163,38 eur). Žalovanému preto zostáva uhradiť žalobcovi rozdiel uvedených súm vo výške 362,79 eur (3.637,21 – 3.278,85).

S poukazom na hore uvedené dôvody súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 362,79 eur a vo zvyšku (po zastavení konania v časti, kde žalobca vzal žalobu o zaplatenie sumy 430,97 eur späť), žalobu zamietol.

Žalobca úver zosplatnil dňa 19.10.2018 a oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru realizoval listom zo dňa 2.11.2018, ktoré oznámenie mal zaslať žalovanému, avšak doručenie tohto oznámenia nepreukázal. Skutočnosť, kedy sa žalovaný dozvedel o zosplatnení úveru, má zásadný vplyv na rozhodnutie vo vzťahu k nároku žalobcu na príslušenstvo pohľadávky, konkrétne vo vzťahu k úrokom z omeškania. V danom prípade žaloba bola žalovanému doručená dňa 28.6.2021, teda žalovaný sa mohol preukázateľne dozvedieť o zosplatnení úveru najneskôr doručením podanej žaloby, t. j. 28.6.2021. Z uvedeného dôvodu súd priznal žalobcovi úrok zo omeškania z priznanej sumy odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, t. j. od 29.6.2021 a v prevyšujúcej časti žalobu, čo do úroku z omeškania, zamietol.

Trovy konania

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania práva.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 CSP. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal jednak zo žalobcom uplatnenej a priznanej sumy a jednak z procesného zavinenia zastavenia konania v časti o zaplatenie sumy 430,96 eur (z dôvodu späťvzatia žaloby). Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2.582,53 eur a úspešný bol v časti o zaplatenie 362,79 eur. V časti o zaplatenie sumy 358,36 (194,98 + 163,38) eur zobral žalobca žalobu späť z dôvodu, že žalovaný realizoval tieto platby po podaní žaloby, teda v tejto časti procesne

zavinil zastavenie konania žalovaný; v časti o zaplatenie sumy 72,61 eur zobral žalobca žalobu späť bez uvedenia dôvodu, takže jemu je potrebné pričítať procesné zavinenia konania v tejto časti. Žalobca tak bol v konaní úspešným v rozsahu celkom 721,15 eur (362,79 + 358,36 eur), čo predstavuje 27,92 %. V ostávajúcej časti, o zaplatenie sumy 1.861,38 eur, t.j. v rozsahu 72,07 % žalobca nebol úspešný (neúspech žalobcu je úspechom žalovaného). Úspešnejším v konaní bol teda žalovaný a miera jeho úspechu predstavuje rozsah 44,16 % (72,08 – 27,92). Súd preto priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 44,16 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí.

Poučenie:

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na tunajšom súde. V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky,

súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo